

Επτά εικόνες

Κυριακή βράδυ πάλι. Μια ακόμα κουραστική εβδομάδα έφτασε στο τέλος της. Αυτή η εβδομάδα ήταν λίγο καλύτερη από τις προηγούμενες. Αυτοί που δέχτηκαν να τους πλύνουμε τα τζάμια των αυτοκινήτων τους ήταν περισσότεροι από κάθε άλλοι φορά και για πρώτη φορά μας περίσσεψαν λίγα λεφτά. «Τα πράγματα γίνονται καλύτερα», λέει ο Κουσέ και εμείς χαμογελάμε διστακτικά.

Μαζευτήκαμε ξανά στο διαμέρισμά μας, γύρω από το τραπέζι «παλαιών αναμνήσεων» όπως το έχουμε ονομάσει. Ένα στρογγυλό μικρό ασταθές τραπέζι που κουβαλάει τις ιστορίες μας και έχει χαραγμένα πάνω τα ονόματά μας «Χουσεϊν, Μίτρα, Ουαλίτ, Τζαμάλ, Κουσέ, Κανταρά, Καναάν, Ραζάα, Σααλίμ, Νασρίν». Δεν έχουν μείνει και πολλές ακόμα ιστορίες να πούμε, δέκα είμαστε όλοι κι όλοι. Όπως κάθε Κυριακή βράδυ έχει φτάσει η στιγμή για μια ακόμα προσφυγική ιστορία. Αυτή τη φορά είναι η δική μου. Κλείνουμε τα φώτα, ανάβουμε ένα μικρό κερί στη μέση του τραπεζιού. Στο μυαλό μου έρχονται εικόνες.

Εικόνα πρώτη: Η ζωή στην πατρίδα πριν ξεσπάσει ο πόλεμος ήταν πολύ καλή για μένα. Οι γονείς μου ήταν γιατροί και ζούσαμε πολύ άνετα. Εγώ και ο αδερφός μου είχαμε ότι θέλαμε και οι γονείς μας ποτέ δεν μας χάλαγαν χατίρι. Φορούσαμε τα πιο μοντέρνα και ακριβά ρούχα, πηγαίναμε εκδρομές. Θεωρούσα δεδομένο ότι θα έχω πάντα όχι μόνο ότι χρειάζομαι αλλά και ό,τι θέλω.

Εικόνα δεύτερη: Ένα απόγευμα οι γονείς μας επέστρεψαν νωρίς στο σπίτι και ήταν πολύ αναστατωμένοι. Μιλούσαν συνεχώς στο τηλέφωνο και φαίνονταν φοβισμένοι. Δεν θα ξεχάσω ποτέ την ανησυχία στα πρόσωπά τους αλλά και τη δική μας αγωνία καθώς δεν μπορούσαμε να καταλάβουμε τι γινόταν και κάθε φορά που ρωτούσαμε δεν παίρναμε καμία απάντηση.

Εικόνα τρίτη: Όλη την ημέρα η μητέρα έβαζε σε δυο βαλίτσες μερικά ρούχα του καθενός. Χάρηκα που θα πηγαίναμε ταξίδι όμως η μητέρα κάθε τόσο όταν νόμιζε ότι δεν τη βλέπαμε, έβαζε τα κλάματα. Μόλις νύχτωσε βγήκαμε από το σπίτι. Δεν θα παίρναμε αυτοκίνητο για να μην ακούσουν το θόρυβο οι γείτονες. Περπατήσαμε στα σκοτεινά μέχρι έξω από την πόλη, τα πόδια μου ήδη πονούσαν. Ο αδερφός μου συνέχεια γκρίνιαζε. Σταματήσαμε σε ένα καφενείο που φαινόταν κλειστό. Ο πατέρας χτύπησε την πόρτα και κάποιος άνοιξε προσεκτικά. Δεν ήμασταν οι μόνοι εκεί, ήταν αρκετές ακόμα οικογένειες. Δεν μπορούσα να καταλάβω.

Εικόνα τέταρτη: Στοιβαγμένοι σε ένα φορτηγό όλη τη νύχτα. Δεν υπήρχε χώρος για να ξαπλώσουμε. Τα πόδια μου ήταν μαζεμένα και κάποια στιγμή μούδιασαν και δεν τα αισθανόμουν πια. Κοίταξα τους γονείς μου με παράπονο και εκείνοι απλά μου χάιδεψαν το κεφάλι. Δεν άντεξα, έπρεπε να ρωτήσω. «Θα μου πείτε επιτέλους τι συμβαίνει; Γιατί φεύγουμε μέσα στη νύχτα; Που πάμε;» είπα. Στα δεκατρία μου χρόνια αισθανόμουν αρκετά μεγάλος για να μάθω τι συμβαίνει. Όμως όσα είπε ο πατέρας για κατηγορίες ως εχθρούς του βασιλιά, για ένταλμα σύλληψης, για καταδίκη σε θάνατο, δεν τα κατάλαβα. Ακούγονταν όμως πολύ άσχημα. Το μόνο που κατάλαβα ήταν ότι πλέον δεν έχουμε λεφτά ούτε για τα αναγκαία. Τέλος τα παιχνίδια, τέλος το πλούσιο φαγητό, τέλος η τηλεόραση, τέλος. «Που πήγαν τα λεφτά; Αφού είχαμε πολλά.» τους είπα με βουρκωμένα μάτια. «Τα δώσαμε όλα για να καταφέρουμε να φύγουμε από τη χώρα» μας είπαν φανερά απογοητευμένοι. «Να θυμάστε ότι είμαστε δίπλα σας πάντα, ακόμα και όταν δεν το ξέρετε».

Εικόνα πέμπτη: Δεν ξέρω πόσες μέρες μείναμε σε εκείνο το καράβι. Ακόμα θυμάμαι την άσχημη μυρωδιά από τα άπλυτα σώματά μας και τους εμετούς όσων δεν άντεχαν το ταξίδι στη θάλασσα, τον πόνο στο στομάχι μου γιατί δεν είχα τίποτα να φάω και το νερό ήταν μετρημένο. Ξαφνικά το καράβι άρχισε να γέρνει. Φωνές πανικού. Ο ένας προσπαθούσε να περάσει πάνω από τους άλλους για να βγει έξω. Μέσα στον πανικό έχασα την οικογένειά μου. Βρέθηκα μόνος να με σπρώχνουν χωρίς να μπορώ να ξεφύγω. Βγαίνοντας έξω και ενώ έκλαιγα και φώναζα τους δικούς μου κάποιος με άρπαξε και με έβαλε σε μια βάρκα. Το καράβι δεν το ξαναείδα. Βούλιαξε. Ούτε τους γονείς μου και τον αδερφό μου ξαναείδα.

Εικόνα έκτη: Σε μια μεγάλη αίθουσα κάποιοι άνθρωποι με στολές που μιλάνε μια γλώσσα που δεν καταλαβαίνω κάτι με ρωτάνε. Τα μάτια μου είναι θολά και τα αυτιά μου βουίζουν. Τουλάχιστον μας έδωσαν φαγητό. Έγραψα το όνομά μου και το όνομα της πατρίδας μου σε ένα χαρτί. Μέχρι το βράδυ ήρθε κάποιος πουμίλαγε τη γλώσσα μου. Μου είπε ότι βρισκόμασταν στην Ελλάδα, ότι από το ναυάγιο είχαμε σωθεί μόνο όσοι ήμασταν μέσα στην αίθουσα, ότι θα με βοηθούσε να κάνω αίτηση για άσυλο προκειμένου να μπορέσω να μείνω στη χώρα. Τρεις μέρες μείναμε εκεί. Μετά μας δώσανε κάτι χαρτιά και μας αφήσανε να φύγουμε. Να πάμε που; Ευτυχώς ήταν καλοκαίρι και μπορούσα να κοιμηθώ έξω. Και άλλοι κοιμόντουσαν κοντά μου. Αυτοί μου έδειξαν ένα μέρος όπου μοίραζαν φαγητό για τους πρόσφυγες. Τουλάχιστον δεν θα πέθαινα από πείνα.

Εικόνα έβδομη: Κατάφερα να επιβιώσω. Κατάφερα να κερδίζω χρήματα κάνοντας οποιαδήποτε δουλειά. Τελευταία στέκομαι σε ένα φανάρι και πλένω τα τζάμια των αυτοκινήτων. Έμαθα και τη γλώσσα λίγο. Ακόμα περιμένω για το «άσυλο» για να είμαι νόμιμος στην καινούρια πατρίδα. Την οικογένειά μου δεν την ξαναείδα. Αυτό πάντα θα με πονάει αν και ξέρω ότι είναι πάντα δίπλα μου. Μέσα σε όλα θυμάμαι και τη μέρα που γνώρισα σε μια οικοδομή τον Κανταρά. Πρόσφυγας κι αυτός από τη δική μου χώρα. Μου μίλησε γι' αυτό το διαμέρισμα. Την συνέχεια την ξέρετε.

Χαμογέλασαν και μου έγνεψαν καταφατικά. Ο Κανταρά σηκώθηκε και πήρε ένα στυλό. Ήρθε δίπλα μου και άρχισε να γράφει κάτι στο χέρι μου. Όταν τελείωσε το κοίταξα.

«Είμαστε δίπλα σου ακόμα και όταν δεν μας βλέπεις:

Χουσεΐν

Μίτρα

Ουαλίντ

Κουσέ

Κανταρά

Καναάν

Ραζάα

Σααλίμ

Νασρίν

οι γονείς σου».

Ελένη Κουγιουμτζή

Γ' Γυμνασίου, Ράλλειο Γυμνάσιο Θηλέων Πειραιά